

İĞNENİN ŞARKISI

Zeynep Sati YALÇIN

İğneye iplik saplaması zaman aldı, gözleri iğnenin gözünü seçmekte zorlanıyordu artık. Volanı çevirdi, pedala bastı, dikişine başladı. İğnenin söylediği yeni şarkıya sağ ayağı ritim tutuyordu. Minik minik birleşen ipler birleştiriyordu kumaşı. Dikişi dosdoğruydu, hiç şaşmamıştı; yaşamı gibiydi, dümdüzdü...

Bu kez kendisine beyaz bir patiska gömlek dikiyordu. Baharda serince, temizce, yumuşakça, akça pakça giyecekti. Ak saçlarından aksakallarına doğru süzülen terini benli elleriyle sildi. Kalbinde aniden hissettiği ağırlık kolundan eline, elinden kumaşa kaydı ve eğrildi kaymaz sandığı dikiş... Minik bir eğrilikle kumaşa kusur dokundu. Terzinin kalbine kusurun gölgesi düştü. Gölgenin içinde bir taş gördü. Taş... Taşın içinde bir damla yaş ve yaşın içinde kızıl gölgeli ipler...

***

Karşı balkonda taburenin üzerine oturmuştu kız, incecik parmaklarıyla omzuna akan uzun kızıl saçlarını örüyordu. Gökkuşağından çözülüp kızın başına dek uzanan, oradan omuzlarına dökülen bir top kumaş gibiydi saçları. Elleri iki iğne gibi gidip geliyor, saçlarını bir sepet diker gibi örüyordu; yukarı aşağı, yukarı aşağı...

Bir an göz göze geldiler. İki de aynı anda çekip aldılar gözlerini, yoksa göz dikişiyle mesafe kaybolacak, iki kumaş ölçüp biçmeden birleşecekti.

Has kumaş, diye düşündü genç terzi, kız için. Ne güzel biçilir, dikilir, şekle girer, giyinilir, soyunulur, yıkanır, asılır, kurutulur, ütülenir de solmazdı has kumaşlar. Artık en kıymetli kumaşıydı kız. Kumaşın hasını ustasından

öğrenmişti. “En has kumaş, kefendir evlat. Tertemiz, beyaz, ince. Pamuktur sonra...” derdi.

İnceikti bilekleri kızın, teni bembeyazdı, yanakları pamuk topağının bir eşiydi.

Kuşlar geçiyordu balkondan balkona. Kadife kumaşları estirerek geçip gidiyordu kuşlar. Yokluğun ve varlığın kapısından unutulmaz desenler, bindik modeller taşıyorlardı yuvaları için. Her sabah güneş doğarken ve her akşam güneş batarken balkondan balkona bir gökkuşağı uzanıyordu. Mesafeleri bakışlarıyla dikiyorlardı; kız saçlarını örüyor, çözüyor, örüyor, yeniden çözüp yeniden örüyordu. Genç terzi; mesafeyi ince bakışlarla ölçüp biçiyor, dikip birleştiriyor, söküp söküp yeniden dikiyordu.

Güller açıldı, gülümsedi güneş, atlas kumaşa nakış oldu bulutlar. Gök-yüzü karardı, yağmur ağdı üstlerine. Yeşil elbisesini soyundu bahçeler, al al oldu sevdadan utanınca ağaçlar. Ağlamaklı sarı bir kumaşa evrildi sokaklar, sonra beyaza büründü usulca.

Genç terzi işe gitti, işten geldi, göğsü daraldı, genişledi. Daralan göğsüne iplik iplik nefesler çekti. Masuraları, makaraları eskisinden daha çok sevdi. Kumaşları okşadı durdu. En çok kızıl tonlarla dokunmuş kumaşları sevdi. İğnelerin gözünden geçen ipler balkondan balkona uzadı durdu. Bebe yakalar, dar paçalılar, balık etekler, bol kesimler, pilililer dikti. İğnesi hep sevda şarkıları çaldı.

Hayırlı işte acele gerekirdi. Doğru yaşamıştı hep, dosdoğruydı. Dikişini eğriltmeden annesini, babasını, ablasını alıp gitti kızın kapısına. Çikolata-yı ablası seçti, en pahalısından. Gül buketini, kollarında kendisi taşıdı kızıl ipekten bir kumaş incitmekten korkar gibiydi. Hepsinin yüzü çiçekli divitin gibiydi.

Kızın evi bahar kokuyordu. Ev güneşlerden arta kalan bir sıcaklığın buğusuyla terliyordu, genç terzinin elleri gibi nemliydi. Sohbet uzadıkça uzadı, babaların arasında birkaç top basma kumaş gibi açılıp durdu çiçekli çiçekli. Annelerin sohbeti kimi zaman ipek gibi kıvrıldı, poplin gibi esti kimi zaman kaşe kumaş gibi hantalca önlerinde yığıldı. Renksizleşti. Bir türlü kızıl saçların sahibi görünmedi. Genç terzi, alnından çene kemiklerine kayan damlaların, akça pakça pamuk topaklarına değmesini istedi. Heyecanına dizleri eşlik etti, makinenin pedalındaymış gibi sallanıp durdu sağ ayağı.

Kapının önünden hışır hışır esen bir mavi rüzgâr, gözünü kamaştırdı. Aldığı nefesi vermeyi unuttu da midesine doğru aktı usulca. Temiz, ince, yu-

muşacıktı gülüşü kızın; yakından çok daha güzeldi. Maviler giymişti, ayağında uzun ve ince topuklu terlikler vardı.

Kızın omuzlarından biri diğer yana eğik miydi kestiremedi. İğneye ip saplar gibi dikkat kesildi, sol ayağına doğru meyleden ve nazenin bedeninin salınış simetrisini bozan bir yürüyüşü vardı kızın. Uçmak için kanat çırpın yaralı kuşlar gibiydi. Kısa bacağının neden olduğu eğimi fark ettirmemek için kızın gösterdiği çabadan yoruldu kalbi, kalbinin ortasına bir taş düştü. İpeksi kızıl ipler, artan çaputlar gibi göründü bir an gözüne ve annesiyle göz göze geldi genç terzi. İksinin de kalın kaşları, saçlarına doğru yükseldi... Alınlarında incecik yollar açıldı. Bu işaretle annesinin eli, babasının dizinde tempo tutarmış gibi yaptı. Ablanın her yerde dolanan çevik gözleri hemen her şeyi anladı. Tez elden kalkılmalıydı.

Allah'ın emri, peygamberin kavli... diye bir cümle kuran olmayınca hayırlısı diyen de olmadı. Kahvelerin yarısı fincanlarda kaldı. Sohbetin tadı eksildi, zengin kalkışıyla kalktılar. Umulanlar, ucuz astarlık kumaş gibi buruşukça önlerinde serili kaldı. Kızıl saçlı kız, çikolatayı çevik gözlü ablanın koltuğuna sıkıştırdı; genç terzinin kollarına yatırdığı gül buketinden süzülen birkaç damla yaş, genç terzinin rugan ayakkabılarında tuzlu bir iz oldu.

Balkonların ikisi de öksüz kaldı. Kuşların şarkısı dinleyicisiz kaldı. İğnelerin sevda şarkısı yerini üzüntü ve kararsızlığa bıraktı. Yağmur yağdı, güneş açtı, aradaki dikiş ipleri kuruyup tek tek döküldü. İğnenin izi de olmasa sanki hiç dikilmemiş sanılırdı...

Bir gece yarısı uyandırdılar genç terziyi. Acele dediler, karşı komşu dediler, genç bir ölü dediler, hatun kişi dediler, kesip biçsin diye eline bir paket patiska tutuşturdular. Tertemizdi.

***

Kalbine düşen sancı iğneyi kaydırdı. İhtiyar terzinin parmağından sızan kan, incecik uzayan kızıl teller bıraktı patiskada. İki damla da yaş. Dikişinin ikinci kaymasıydı, gömleğindeki simetri bozuldu. Unuttuğu ne varsa hepsi önünde top top açıldı. İçinde bir taş olduğunu yeni fark ettiği kalbiyle bunca yıl nasıl yaşadığına şaştı, şaştıkça kalbindeki taşın ağırlığı arttı. İğnenin kerdeli şarkısı sustu. Başını usulca makinenin üstüne bıraktı.